21/12/2023

Η παναθρώπινη προσμονή της Ενανθρωπήσεως του Θεού – Του Λάμπρου Σκόντζου

/ Γνώμες

Η Ενανθρώπηση του Θεού Λόγου αποτελεί το μέγιστο γεγονός της ανθρώπινης ιστορίας. Ένα γεγονός το οποίο άλλαξε κυριολεκτικά τη ροή των ιστορικών πραγμάτων και το οποίο χώρισε την ανθρώπινη ιστορία στα δύο, σε προ Χριστού και μετά Χριστόν εποχή. Η Γέννηση του Θεανθρώπου αποτελεί το σημείο μηδέν, σηματοδοτώντας την οριστική δύση του παλιού κόσμου, του πεπαλαιωμένου, του παρηκμασμένου και την ανατολή του νέου, του ανακαινισμένου, του έχοντος δυναμική

και προοπτική.

- Γράφει ο Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος

Δεν χώρισε μόνο την ιστορία, αλλά σηματοδότησε και τον άνθρωπο, ο οποίος, δια της Θείας Ενανθρωπίσεως, διακρίνεται στον παλαιό, τον πτωτικό, τον υποδουλωμένο στο διάβολο, τον εργάτη της αμαρτίας και υποκείμενο στο θάνατο άνθρωπο και στον νέο, τον αναγεννημένο, τον απελεύθερο, τον ελπιδοφόρο και απολυτρωμένο. Το σημαντικό είναι πως ο Χριστός δεν ήρθε να σώσει μια συγκεκριμένη ομάδα ανθρώπων, έναν λαό, ένα έθνος, αλλά ολόκληρο το ανθρώπινο γένος, ήρθε να λυτρώσει «παγγενή τον Αδάμ», όπως αναφέρουν οι Πατέρες. Ήρθε να ανακαινίσει και να απολυτρώσει όλα τα ανθρώπινα πρόσωπα, όλων των εθνών, όλων των εποχών και να τα ενώσει με το Θεό. Ετούτο αναφέρεται στην καταπληκτική προφητεία του πατριάρχη Ιακώβ, πως ο μελλοντικός σωτήρας και λυτρωτής θα είναι η «προσδοκία των εθνών»: «ουκ εκλείψει άρχων εξ Ιούδα και ηγούμενος εκ των μηρών αυτού, έως εὰν έλθῃ τα αποκείμενα αυτώ, και αυτὸς προσδοκία εθνών» (Γεν. 49,10). Θα είναι η προσμονή όλων των ανθρώπων, όλων των εθνών, εις πείσμα κάποιων, οι οποίοι Τον περίμεναν δικό τους, «εθνικό σωτήρα», ο οποίος θα ικανοποιούσε τα μικροεθνικιστικά τους όνειρα και γι’ αυτό δεν Τον αναγνώρισαν και τον περιμένουν ακόμα!

Αυτοί οι «εθνικιστές» του Μεσσία, ας μελετούσαν τουλάχιστον με μεγαλύτερη προσοχή και με ανοιχτότερους ορίζοντες τα ιερά κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης, για να διαπιστώσουν πως ο Μεγάλος Λυτρωτής θα είναι πέρα και πάνω από λαούς και έθνη, θα είναι ο σωτήρας πάντων των εθνών. Και τούτο φαίνεται ξεκάθαρα στο 3ο κεφάλαιο της Γενέσεως, όπου ο Θεός της αγάπης και του άμετρου ελέους, παρ' όλη της πτώση και την αμετανοησία των πρωτοπλάστων, τους έδωσε τη μεγάλη ελπίδα, πως τα βάσανά τους, η δυστυχία τους, η φθορά και ο θάνατος, τα ολέθρια αυτά αποτελέσματα της αμαρτίας, θα έχουν κάποτε τέλος. Θα έρθει «το Σπέρμα της Γυναικός», ο μυστηριώδης Γιος της Γυναίκας, να συντρίψει το κεφάλι του αιτίου της κακοδαιμονίας τους, τον νοητό όφη, το διάβολο και να απελευθερώσει το ανθρώπινο γένος. «Και έχθραν θήσω ανὰ μέσον σου και ανὰ μέσον της γυναικὸς και ανὰ μέσον του σπέρματός σου και ανὰ μέσον του σπέρματος αυτής· αυτός σου τηρήσει κεφαλήν, και συ τηρήσεις αυτού πτέρναν» (Γεν.3,15). Πρόκειται για την πρώτη μεγάλη προφητική είδηση, η οποία ονομάζεται «Πρωτοευαγγέλιο», η οποία χαράχτηκε βαθειά στις ψυχές του πρώτου ανθρωπίνου ζευγαριού και μεταδόθηκε σε όλους τους απογόνους τους, ως μια αχτίδα ελπίδος και γλυκιάς προσμονής. Ως μια ελπιδοφόρα παρηγοριά στην δυστυχία τους, που τους συσσώρευσε η αποστασία από το Θεό και η αμαρτία.

Αυτή λοιπόν την προφητεία δεν την λησμόνησε ποτέ το ανθρώπινο γένος, παρ' όλον τον πνευματικό του σκοτασμό, που του προξένησε η αμαρτία και παρά τις ιστορικές του περιπέτειες. Ο μελλοντικός μεγάλος λυτρωτής του, έμεινε μια άσβεστη και αξιοθαύμαστη προσμονή, βαθύτατα αποτυπωμένη στις (λανθασμένες) θρησκευτικές πίστεις και παραδόσεις όλων των λαών. Σε όλες τις πανάρχαιες θρησκευτικές παραδόσεις περιέχεται μια κοινή πίστη σε μια αρχέγονη μακάρια κατάσταση, σε μια παραδείσια κοινωνία, η οποία χάθηκε εξαιτίας κάποιας πτώσεως των ανθρώπων. Αυτή η αρχέγονη ευδαιμονία δεν είναι οριστικά χαμένη, αλλά κάποτε θα την επαναφέρει ένας μεγάλος και ισχυρός άνδρας, ο οποίος θα έχει θεϊκή καταγωγή και υπερφυσικές δυνάμεις. Θα νικήσει το εγκόσμιο κακό και θα εδραιώσει την δικαιοσύνη. Θα διδάξει μια νέα διδασκαλία και θα φέρει ξανά στην ανθρωπότητα το φως της αληθινής γνώσεως. Θα εξαλείψει τον πόνο, τη λύπη και τις αρρώστιες και θα δώσει τη δυνατότητα σε κάθε άνθρωπο, ανεξάρτητα από την κάθε ιδιαιτερότητά του, να ζήσει ευτυχισμένος στον καινούργιο κόσμο που θα δημιουργήσει.

Σύμφωνα με την διδασκαλία της Εκκλησίας μας, ο Θεός, αφότου δημιούργησε τον άνθρωπο και προγνωρίζοντας την πτώση του, συνέλαβε στον θείο Του νου και το σχέδιο της σωτηρίας του. Ο Λόγος Του θα αναλάμβανε να απολυτρώσει το ανθρώπινο γένος, δια της ενανθρωπήσεώς Του. Έτσι από τη στιγμή της πτώσεως

άρχισε η υλοποίηση του σχεδίου. Ο άσαρκος Λόγος φανερώνονταν στον κόσμο και προετοίμαζε το ανθρώπινο γένος να δεχτεί τη σωτηρία. Στους Εβραίους μίλησε μέσω των προφητών και των άλλων δικαίων, οι οποίοι ανήγγειλαν, με αρκετή σαφήνεια, τον ερχομό Του στη γη. Αλλά μίλησε και σε διακεκριμένους ανθρώπους, άλλων λαών για τον ερχομό Του, προετοιμάζοντάς τους να δεχτούν το σωτήριο κήρυγμά Του. Πρόκειται για τον λεγόμενο «Σπερματικό Λόγο», που αναφέρουν οι Πατέρες. Αυτός ήταν που διατήρησε την προσμονή στις ψυχές των ανθρώπων. Γι’ αυτό και σε Ανατολή και Δύση, Βορρά και Νότο, όλοι οι λαοί περίμεναν τον ερχομό Του, γι’ αυτό και έγινε δεκτό το κήρυγμά Του και διαδόθηκε σε όλο τον κόσμο, παρά τα τεράστια και ανυπέρβλητα εμπόδια, που είχε εγείρει ο διάβολος, μέσω των επιγείων οργάνων του, του παλιού πτωτικού κόσμου.

Αρχίζοντας από την Ανατολή, από τον πανάρχαιο κινεζικό λαό, ο οποίος ζούσε και αυτός, όπως όλοι οι προχριστιανικοί λαοί, σε πυκνό πνευματικό σκοτάδι. Μελετώντας τα θρησκευτικά του κείμενα, συναντάμε μια καταπληκτική και έντονη ελπίδα, πως την ανθρώπινη κακοδαιμονία θα άρει ο «Άγιος και ο Δίκαιος». Ο Κομφούκιος (6ος π. Χ. αιών) μίλησε και έγραψε για τον «άγιο» και «θεάνθρωπο» βασιλιά, ο οποίος θα σταλεί από τον ουρανό και θα εμφανιστεί στη δύση (η Παλαιστίνη είναι δύση για την Κίνα), για να αποκαταστήσει την διασαλευμένη δικαιοσύνη στη γη, να οδηγήσει την ανθρωπότητα στο Αγαθό. Έγραφε συγκεκριμένα στα «Ηθικά» του, πως «Εγώ ο Κομφούκιος άκουσα ότι θα εμφανισθεί άγιος άνθρωπος που θα κάνει πλήθος αγίων έργων, θα είναι απεσταλμένος εξ ουρανού και θα εξουσιάσει όλη τη γη». Δίδασκε με έμφαση, πως «μόνο ένας θεόσταλτος βασιλιάς θα μπορούσε να επιστρέψει την ανθρωπότητα στο αγαθό» και εξέφραζε την πίκρα του πως, «Δεν μπόρεσα να αισθανθώ την ικανοποίηση να δω έναν θεάνθρωπο, ο οποίος από τη γέννησή του, θα κατείχε την λυτρωτική γνώση, για να σώσει ολόκληρη την ανθρωπότητα, θα ήταν αληθινός θεάνθρωπος»! Στην κινεζική θρησκευτική παράδοση ο μελλοντικός ελευθερωτής αναφέρεται ως ήρωας Κιούν – Τσεούν, που σημαίνει «Ποιμένας και Άρχοντας», ο οποίος θα έρθει να ευεργετήσει την ανθρωπότητα. «Ο Άγιος, (που αναμένεται), υπήρχε πριν δημιουργηθεί ο ουρανός και η γη. Είναι ο ποιητής τους, και όσων υπάρχουν σ’ αυτά. […] ο προσδοκώμενος Άγιος είναι ενωμένος με τον Ουρανό (τον Ύψιστο Θεό) και για τούτο αποκαλείται “Ουρανάνθρωπος”. Θα κάμει την εμφάνισή του όταν ο κόσμος θα είναι βυθισμένος στο πιο πυκνό σκοτάδι της αμάθειας και της δεισιδαιμονίας. Όταν θα παραμεριστεί η αρετή και θα επικρατήσει η κακία. Παρ’ όλο ότι θα έρθει στη γη, οι άνθρωποι δεν θα τον δεχτούν, αλλά θα τον κακοποιήσουν, θα τον μαστιγώσουν και θα πάρει τη θέση κακούργων. Αυτός θα αναλάβει την ανθρώπινη ρυπαρότητα, θα είναι ο Κύριος του κόσμου και θα θυσιαστεί γ’ αυτόν»!

Διαβάστε τη συνέχεια: pemptousia.gr